

Ebeveyn ve Evlat

Dr. İbrahim ATEŞ
YOYAV Genel Başkanı

Ebeveyn ve evlat aileyi, aile de toplumu teşkil eder. Aile toplumun temelidir. Başka bir ifadeyle aile toplumun anası, toplum da ailenin aynasıdır. Ailedeki her hal topluma yansır. Öyle ki, ailedeki ahenk, huzur ve mutluluk toplumun tavır, tutum ve tepkisini etkileyen faktörlerin başında gelir. Dolayısıyla ailenin korunması toplumun korunmasından önde gelir.

İnsanları yaratıp yaşatan ve sayısız nimetlerle kuşatan yüce Allah, onları ebeveyn-evlat ilişkisi içinde birbirine bağlayacak ve aralarında var edilen hürmet, muhabbet, şefkat ve merhamet hisleri ile yekdiğerine yaklaştıırıp kucaklaştııracak bir akrabalık bağı kurmuştur.

Ana-baba ve evlat arasında daha yoğun bir şekilde yaşanan bu duygular, insanları yekdiğerine bağlayan duyguların başında gelir. Küçüklerin büyüklere hürmeti, büyüklerin de küçüklere merhameti bu duygularla oluşup gelişmektedir. Babada koruma, anada kucaklama, evlat da kol-kanat germe şeklinde tezahür eden bu duygular, aileyi ayakta tutan ve toplumun terakkisinde etken olan önemli faktörlerdendir.

Ebeveyn ve evladın bu sıfatları muttasıf olduğu aile yapısının taban ve tavanı tahribattan, çatısı çökmekten, duvarları da devrilmekten korunur. Dış etkenlere karşı mukavemetli olup, içinde huzur havası eser. Böylesi mutlu ailelerden oluşan toplumlar da mesut ve müreffeh olurlar.

Hanede huzur havasının esmesi için büyüklerin küçükleri koruması, küçüklerin de büyükleri sayması gerekir. Büyükler acımasız, küçükler saygısız olursa aile sarsılır, çatı çatlar, yuva yıkılır.

Anne-baba, herkes için olmazsa olmaz niteliğinde değerli iki varlıktır. Evlat, Allah'ın kendilerine verdiği bu değerın kıymetini bilmeli, ömür boyu onların hizmetinde olmalı ve hatırlarını saymalıdır. Yaşlandıklarında evinde ağır layıp kol-kanat germeli ve üzerlerine titremelidir. Altını temizleyen annesinin alnını silmekten çekinmemelidir. Kendini karnında taşıyan annesini sırtında taşımaktan kaçınmamalıdır. Yavrusunu rahat ettirmek için uykusunu terk

eden o fedakâr insanı, âhir ömründe tedirgin edecek hâl ve hareketlerden kaçınmalıdır.

Çocukluğunda kendisini koynunda yatırıp sıcaklığında ve korumasında bulunduran ebeveyni, yaşlandıklarında evinden uzaklaştıırıp evlerinde tek başına terk etme ya da huzurevlerindeki huzursuzluğa itme basiretsizliğini göstermemelidir.

Evlat-ebeveyn ilişkilerinde devamlı dikkat edilmesi gereken husus, çocukların ana-babalarına iyi davranıp hürmet ve itaatta kusur etmemeleri, ana-babanın da çocuklarına sevgi ve şefkatle muamelede bulunmalarıdır. Çocuklarına sevgi ve şefkat göstermeyen ana-baba, onlara iyi davranmamış, ana-babasına hürmet ve hizmet etmeyen çocuklar da onlara itaat etmemiş olurlar.

Evlada karşı görevlerini ifa etmeyen ebeveyn ihmalkâr, ebeveyne itaat etmeyen evlat da isyankâr olurlar. İhmal eden kaybeder, isyan edenin de ayağı kayar. Kaybedenlerden ve ayağı kayanlardan olmamak için büyüklerin sevecen ve şefkatli, çocukların da itaatkâr ve saygılı olmaları gerekir. Dolayısıyla büyüklerin katılıktan kaçınmaları, küçüklerin de kırıcılıktan sakınmaları icap eder. Ebeveyne yakışan yufka yüreklilik, evlada yakışan da yücelik ve inceliklidir.

Ebeveyne ihsan yani ana-babaya iyi davranmak, Allah'a kulluk ve ibadetten sonra gelen önemli bir görevdir. Bunun içindir ki, sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerîfnde: "Allah'ın rızası ana-babanın rızasında, gazabı da onların gazabındadır." buyurmuştur. Başka bir hadîs-i şerîfnde de: "İki günah var ki, kişi bunların cezasını dünyada görmeden ölmez: Biri, zulüm; diğeri ana ve babasına eziyet etmesidir." Bu hadîs-i şerîflerde açıkça ifade edildiği üzere ana-babasının kendisinden razı olmadığı kimseden Allah da razı olmaz. Onları üzen, iflah olmaz. Onlara surat asanın, yüzü gülmez. Onları azarlayan, beteri ile müptela olur. Dualarını alan huzur bulur, beddualarını alan da bedbaht olur. Dolayısıyla bir kimsenin ana-babasının kalbini kırması, kendi başını taş vurmasından daha kötüdür.

Peygamber Annesi Âmine

Anneler günü, yurdumuzda ve dünyamızda insanların büyük çoğunluğu tarafından coşku ile kutlanan günlerden biridir. Bir ziyaret, bir telefon, bir hediye veya bir çiçekle de olsa annelerini unutmadıklarını ifade eden insanların, onlara sevgi ve saygılarını sunup göntüllerini kazanmaya ve hayırlı dualarını almaya yönelik yapıcı yaklaşımlarda bulunmalarına vesile olan bu günde, yıllardır tertipledeği toplantılarda annelerin önemli özellik ve güzellikleri ile anne-evlat ilişkilerinin çeşitli yönlerini gündeme getirerek annelerin ailelerdeki yerleri ile onlara karşı beslenmesi ve sürekli sergilenmesi gereken sevgi ve saygı hislerinin geliştirilip güçlendirilmesini hedefleyen YOYAV, önemli çalışmalarda bulunmaktadır.

Bu yıl anneler günü dolayısıyla örnek bir uygulamaya imza atan YOYAV, 11 Mayıs 2014 Pazar (Anneler) gününde düzenlediği kutlama programında, "Peygamber Annesi Âmine" konusunu ele alarak, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in annesi Hz. Âmine Validemize duyulan sevgi ve saygıyı dile getirip, ruhuna rahmet dilemenin gayreti içinde oldu. Hz. Âmine'nin ruhu için okunan hatm-i şeriflerin duası yapıldı ve sevabının ruhuna armağan edildiği bu anlamlı toplantı dolayısıyla Başbakan Yardımcısı Prof. Dr. Emrullah İşler, Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Doç. Dr. Aysenur İslam, Ankara Milletvekili Ülker Güzel ve TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin, YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş'e birer başarı ve iyi dilek mesajı

Dr. İbrahim Ateş.

gönderdiler. Başbakan Yardımcısı Prof. Dr. Emrullah İşler mesajında şu cümlelere yer verdi:

"Dr. İbrahim Ateş

YOYAV Genel Başkanı

... Cennet annelerin ayakları altındadır (hadisi şerif) akılla duygunun, heyecanla sağduyunun, yülgünlükle azmin arasında öncelikle yol gösterici ve hikmet sahibi tüm annelerimizin anneler gününü kutlar, düzenlediğiniz programa katılan tüm katılımcılara selam ve saygılarımı sunarım."

Mesajları ile mutluluğumuzu paylaşan devlet büyüklerine teşekkür edilen toplantıda, günümüzdeki annelerin Hz. Âmine'yi örnek almaları dilek ve temennisinde bulunuldu ve O'na ithafen okunan hatm-i şerifin duası yapılarak sevabı ruhuna armağan edildi. Bu anlamlı toplantıya katılan annelere birer gül sunuldu ve bazı ikramlarda bulunuldu.

Çok sayıda annenin katılımıyla gerçekleştirilen toplantıyı Kur'an-ı Kerim tilaveti ile başlatan YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, yaptığı mesaj yüklü konuşmada sunuları söyledi:

"Saygıdeğer anneler, kıymetli konuklar, değerli dostlar, sevgili kardeşlerim, basınımızın güzide temsilcileri!

Anneler gününde sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in annesi Hz. Âmine'yi hürmet ve muhabbetle anarak ruhuna rahmet dilemek ve bilumum annelerle anne adayları tarafından O'nun örnek alınmasını tavsiye etmek amacıyla düzenlediğimiz "Peygam-

Programa katılanlardan bir grup.

ber Annesi Âmine” konulu programımıza teşrif ederek, Hz. Âmine annemizin ruhuna ithafen okuduğumuz hatm-i şerîfin duasını birlikte yapıp sevabını, anneler günü hediyesi olarak rûh-u şerîflerine arz etme vefakârlığını gösteren güzîde heyetinizi en hâlisâne ve samîmî duygularımızla selamlıyor, hayat boyu Hakk’ın himâyesinde, hidâyetinde ve inâyetinde olmanızı diliyorum.

Allah’ın rızasının, ana-babanın rızasında olduğunu idrâk eden bilinçli ve basîretli insanlardan olmamız temennisi ile sözlerime başlarken, ebeveynimize gösterdiğimiz hürmet ve muhabbetin rızâ-i ilahî ile ödüllendirilmesini niyaz ediyorum.

Salonumuzu şereflendiren siz saygıdeğer anneler başta olmak üzere, yurdumuzdaki ve dünyamızdaki tüm annelerin bu anlamlı günlerini gönülden kutluyor, sağlık ve saadette dâim olmalarını diliyorum.

İlk ve en büyük anne olan insanlığın annesi Hz. Havvâ vâlidemiz ile sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)’in annesi Hz. Âmine annemiz ve diğer peygamberlerin anneleri başta olmak üzere ebediyete göçen anneleri rahmet ve mağfiretle anıyor, ruhlarının şâd, mekânlarının cennet ve makamlarının yüce olmasını niyaz ediyorum. Hayatta olan annelere de tüm sevdikleri ile birlikte sağlıklı, huzurlu ve mutlu bir hayat temenni ediyorum.

Anne-baba, herkes için olmazsa olmaz niteliğinde değerli iki varlıktır. Evlat, Allah’ın kendilerine verdiği bu değerın kıymetini bilmeli, ömür boyu onların hizmetinde olmalı ve hatırlarını saymalıdır. Yaşlandıklarında evinde ağırlayıp kol-kanat germeli ve üzerlerine titremelidir. Altı-

nı temizleyen annesinin alnını silmekten çekinmemelidir. Kendini karnında taşıyan annesini sırtında taşımaktan kaçınmamalıdır. Yavrusunu rahat ettirmek için uykusunu terk eden o fedakâr insanı, âhir ömründe tedirgin edecek hâl ve hareketlerden kaçınmalıdır.

Çocukluğunda kendisini koynunda yatırıp sıcaklığında ve korumasında bulunduran ebeveyni, yaşlandıklarında evinden uzaklaştırıp evlerinde tek başına terk etme ya da huzurevlerindeki huzursuzluğa itme basiretsizliğini göstermemelidir.

Müslümanlar Allah’a ibadet ve ana-babaya ihsan (iyi davranmak) ile emredilmişlerdir. Evladın ana-babasına ihsanda bulunması o kadar önemlidir ki, Allah’a ibadetin akabinde ebeveyne ihsan emredilmiştir. Bakara Suresi’nin 83., Nisa Suresi’nin 36., En’am Suresi’nin 151., İsra Suresi’nin 23-24., Ankebut Suresi’nin 8. ve Ahkaf Suresi’nin 15. ayetlerinde ana-babaya iyi davranmakla ilgili ilahî buyruk tekrar edilmiştir.

Nisa Suresi’nin: “Allah’a ibadet edin ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana-babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaşına, yolcuya, ellerinizin altında bulunanlara (köle, cariye, hizmetçi ve benzerlerine) iyi davranın; Allah kendini beğenen ve daime böbürlenip duran kimseyi sevmez.” mealindeki 36. ayetinde Allah’a ibadetin ardından dokuz kesimden kimselere iyi davranılması emredilmiş ve ana-baba bunların başında zikredilmiştir.

İsra Suresi’nin: “Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Onlardan biri veya

Anne-baba, herkes için olmazsa olmaz niteliğinde değerli iki varlıktır. Evlat, Allah'ın kendilerine verdiği bu değerın kıymetini bilmeli, ömür boyu onların hizmetinde olmalı ve hatırlarını saymalıdır.

her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine “öf!” bile deme; onları azarlama; ikisine de güzel söz söyle. Onları esirgeyerek alçak gönüllükle üzerlerine kanat ger ve ‘Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdi de Sen onlara (öyle) rahmet et!’ diyerek dua et.” mealindeki 23-24. ayetinde Allah’a kulluk etmenin ve ana-babaya iyi davranmanın emredildiği vurgulandıktan sonra evlada ana-babaları ile ilgili beş önemli talimat verilmiştir. Bunların ikisi yasak, üçü de emirdir. Yasakların ilki onlardan sıkılıp “öf” bile dememek, ikincisi de onları azarlamamaktır.

Emirler de sırası ile; ana-babaya güzel söz söylemek, onları esirgeyerek alçak gönüllükle üzerlerine kanat germek ve ‘Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse şimdi de Sen onlara öyle rahmet et!’ diye dua etmektir.

Evlat-ebeveyn ilişkilerinde devamlı dikkat edilmesi gereken husus, çocukların ana-babalarına iyi davranıp hürmet ve itaatta kusur etmemeleri, ana-babanın da çocuklarına sevgi ve şefkatle muamelede bulunmalarıdır. Çocuklarına sevgi ve şefkat göstermeyen ana-baba, onlara iyi davranmamış, ana-babasına hürmet ve hizmet etmeyen çocuklar da onlara itaat etmemiş olurlar.

Evlada karşı görevlerini ifa etmeyen ebeveyn ihmalkâr, ebeveyne itaat etmeyen evlat da isyankâr olurlar. İhmal eden kaybeder, isyan edenin de ayağı kayar. Kaybedenlerden ve ayağı kayanlardan olmamak için büyüklerin sevecen ve şefkatli, çocukların da itaatkâr ve saygılı olmaları gerekir. Dolayısıyla büyüklerin katılıktan kaçınmaları, küçüklerin de kırıcılıktan sakınmaları icap eder. Ebeveyne yakışan yufka yüreklilik, evlada yakışan da yücelik ve inceliklidir.

Almanya’da yaşayan Türklere biri, kalçası kırılan annesini hastaneye götürüp tedavi ettirir. Birkaç ay süren tedavi döneminden sonra, annesi hastaneden taburcu olurken, oğlu ona: “Anne! Artık tedavin tamamlandı, hastaneden çıkınca seni bir huzurevine yatırırız. Orada kalır, rahat edersin.” der. Bunu duyan anne, oğlunun kendini evine götürmeyip huzurevinde başkalarının yanına bırakacağını duyunca üzüldü kalp krizi geçirir. O hâlini gören oğlu, annesini tedavi sonrası taburcu eden doktora dönüp durumu

anlatır. Doktor olup biteni dinleyip durumu öğrenince: “Beyefendi! Ben ortopedi mütahassısıyım. Annenin kalçasındaki kırığı tedavi edip sağlığına kavuşturduğum. Ama şimdi sen annenın kalbini kırmışsın. Onun tedavisi benim işim değil. Çaresine sen bakacak ve kırdığın kalbi sen tedavi edeceksin.” demiş.

Yaşanan bu ibret tablosunu tetkikinize takdim ediyor, duyduğunuzdan ders alıp, ana-babanızın kalplerini kırmamanın gayreti içinde olmanızı tavsiye ediyorum.

Evlat, ebeveynin yanında, yakınında ve hizmetlerinde olmayı her türlü dünyevî iş ve uğraştan önde tutmalıdır. Onlarla birlikteliği, tüm yakınları ile çevresindeki herkesten önde tutmalı ve onlara yakın olmanın kendini Yaradan’a yaklaştıracak değerli bir davranış olduğunu bilmelidir. Onları aslâ incitmeyip devamlı isteklerinin ifâsı cihetine gitmeye çalışmalıdır. Onlarla birlikteliği dünyaya değişmeyecek duygu ve düşünceye sahip olmalıdır. Bu hususta Hz. Peygamber (s.a.v.)’in duygu ve düşüncesini örnek almalıdır.

Hz. Peygamber (s.a.v.) bir gün Hz. Ebubekir (r.a.)’e: “Ey Ebu Bekir! Hayatta yapmak isteyip de yapamadığım nedir biliyor musun?” diyor. Hz. Ebu Bekir: “Nedir yâ Resûlullah?” diye soruyor. Hz. Peygamber (s.a.v.) de: “Ana-babamın ikisi veya birisi hayatta olsaydı ve ben namaz kılıyor olsaydım, onlar veya onların birisi ben namazda iken ‘yâ Muhammed!’ diye bana seslenip çağırırsaydı, ben de namazı bozup onların çağırısına icabet edip ‘buyur’ demek isterdim.” buyurmuştur.

Hz. Peygamber (s.a.v.)’in bu buyruğundan ne denli anne-baba özlemi duyduğu anlaşıldığı gibi, ana-babanın çağırısına cevap vermek için namazı bozmanın da caiz olacağı anlaşılmaktadır.

Hz. Peygamber (s.a.v.)’in, arkadaşı Ebu Bekir (r.a.)’e yaptığı bu açıklamadan öğrendiğimiz ebeveyn özleminden yola çıkarak biz bu yıl Anneler gününde O’nun muhterem annesi Hz. Âmine vâlidemiz hakkında merhum Dr. Haluk Nur Bâki’nin yıllar önce verdiği bir konferansta dile getirdiği konuşmasının bir bölümünü bazı kısaltma ve düzeltmeleri yaparak siz saygıdeğer

“Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti.”
(İsrâ Suresi, 23)

anneler ve kıymetli konuklarımızla paylaşmak istiyoruz:

“Fahr-i Kâinât Efendimiz (s.a.v.)’in dünyaya intikali Cenab-ı Hakk tarafından murat edildiği zaman, bütün ruhların içerisinde büyük bir niyaz yarışması vardı. Acaba bu intikale vesile olacak anne kim olacaktı, böyle bir seçime kim layık olacaktı? Efendimiz (s.a.v.)’e âşık bütün ruhlar titreyerek bekliyordular. Cenab-ı Hak kimi tercih edecekti?”

Cenab-ı Hakk’ın o akıl almaz sırrı ile tespit ettiği bir büyük cevher vardı ki, Fahr-i Kâinât Efendimiz (s.a.v.)’in dünya mekânına intikalinde ancak o vazife alabilirdi ve Âmine annemiz hilkatın (yaratılışın) şaheseri olarak o anda tespit edildi. İnanır mısınız o yarışmada birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü olabilmek sırrına ermek, Fahr-i Kâinâta hizmet fırsatı bulabilmek için nice ruhlar çırpındılar durdular.

Bu çırpınan ruhların içerisinde Hz. Âmine annelik makamını kaptı. Bize de biraz fırsat ver Yarabbi diye niyaz edenlerin içerisinde Hz. Halîme, Hz. Şifâ, Hz. Umeyme ve Hz. Ümmü Eymen ikinci derece ikramiyeleri kaptılar.

Mana âleminde Fahr-i Kâinât Efendimiz (s.a.v.)’in öyle bir yeri vardır ki, tasavvur etmek mümkün değil. Bir âşık şair der ki, Hz. Âdem, Fahr-i Kâinâtın kendi neslinden geleceğini hissedince, cennetteki yasak meyveye koştu, onu yedi. Tek benim neslimden âlemlerin kendisi için yarattığı Hz. Muhammed (s.a.v.) gelsin diye.

O yaratılış senfonilerinin içerisinde Hz. İbrahim ayrı bir vazife, çocukları da ayrı bir vazife aldılar.

Nihayet Mekke’de Vehb isminde fevkalade zarif yapıtı, fevkalade cesur, cesur olduğu kadar merhametli bir zat, yine aynı derecede kıymetli Berre isminde bir annemizle tanışıp evlendiler. İki birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya dayanamıyorlardı. O kadar mutlulardı ki, her ikisi de her türlü şerden uzak idiler. Bu çok önemlidir. O günün Mekke’inde büyük felaket rüzgarlarından o kadar uzaktaydılar ki herkesin dikkatini çekiyorlardı.

Hz. Vehb ve Berre birbirlerine o kadar sı-

caklık duyuyorlardı ki, âdetâ görüşsek de selamlaşsak diye hasret çekerlerdi. İçlerindeki manevî baskı, meydana gelecek büyük İlahî nurun teşek-külü câzibe gibi çekiyordu onları.

Hz. Berre, Hz. Vehb’in birbirlerini çok sevmelerine rağmen çocukları olmadı. Berre Sultanın o sonsuz güzelliği içerisinde nezaketi, merhameti, sabrı ve infakı çok meşhurdur. Elinde ne varsa dağıtan, her türlü hâdisât karşısında fevkalade sabırlı, Allah’a isyan etmek şöyle dursun, isyan görüntüsü vermekten korkan fevkalade zarif bir hâli vardı.

Hz. Berre ve Hz. Vehb her an Allah’ı konuşurlardı. Devamlı surette insanlara hizmet etmek isterler ve infak ederlerdi. Nerede, kimin ne derdi varsa mutlaka, Hz. Berre ve Hz. Vehb’in himâyesini görürdü. Yıllarca çocuk bekledikten sonra bir gün Hz. Berre eşine müjdeledi, hâmileyim dedi. Hz. Berre’nin hâmile olması ile büsbütün coştular. Hâmilelik sona doğru yaklaşırken Hz. Berre’yi bir hüzün kapladı. Hz. Vehb “Hasta mısın, bir derdin mi var?” diye sorduğunda; “İçime bir sıkıntı düştü, ya kız doğurursam” diye cevap verdi.

Hz. Vehb: “Bunca sohbetimiz, bunca gönüldaşlığımıza ben bu sözü aykırı buldum. Kız, erkek benim için fark eder mi? İki de Allah’ın emanetidir, bende bir fark olmayacağına dair Allah’a söz veriyorum” dedi.

Hz. Âmine doğduğu zaman kendisine soluk bir sesle kızınız oldu dediklerinde: “Hemen kazanlar kurulsun, bütün Arabistan’a ziyafet veriyorum” dedi. Hemen çocuğu aldı, Abdulmuttalip Hazretlerine götürdü: “Ey dostum bunun ismini sen koy” dedi. Kızı ile iftihar etmek, ziyafetler vermek o zamanki Arap ananelerine göre o kadar ters bir şeydi. Hz. Abdulmuttalip: “Bunun adı Âmine’dir” dedi ve sonra “Ey kavmim, ey Mekkeliler ben Vehb kadar haysiyetli bir adam daha görmedim. Kız çocuğunun doğumuna ziyafet verdi. Bu bir reformdur, bu çağ atlamaktır” dedi.

Hz. Âmine annemiz yeryüzüne teşrif ettiği zaman kadınlar, kadınlık çağ atladı. O zamana kadar doğunca üzüntü duyulan, hattâ diri diri gömülen kadınlık sistemini Hz. Âmine’nin babasının o latif, o zarif gönlü bir anda değiştirdi. O

Evlat, ebeveynin yanında, yakınında ve hizmetlerinde olmayı her türlü dünyevî iş ve uğraştan önde tutmalıdır.

andaki Arap kavminin ve Asr-ı Saâdet çağında doğacak pek çok hanımefendinin babaları tarafından itibar görmesini sağladı.

İşte böyle çok zarif ve ince bir zat'ın kerimeleri annelerin annesi, kâinâtın maddede doğurucusu ama manadaki büyük sırrın, Rûh-u Muhammed'in yeryüzüne intikaline vesile olan büyük doğum Hz. Âmine'den olmuştur.

Hz. Âmine küçük yaştan itibaren hem maddî, hem manevî güzelliğiyle herkesin dikkatini çekiyordu. Dört yaşından itibaren şiirler yazmaya başladı. Gönlündeki zerafetten diline dökülen kelimeleri zarif çizgilere bürümek sırrına sahipti.

Hz. Âmine annemiz, Hz. Vehb ve Hz. Berre'nin himâyesinde yaşarken o küçük yaşlarında bütün çocuklardan farklı bir görünümdeydi. Bu farklı görünüm güzelliğiyle beraber manasını da bir enerji gibi sarmıştı. Şöyle ki:

Hz. Âmine'nin çok güzel, çok akıllı, hali vakti yerinde biri olduğunu herkes bilirdi. O çağda, o Arap kavminde böyle bir hanımefendiyle herkes evlenmek isterdi. Ona bakanlar hayran oluyordu ama kimse evlenme teklifi etmeye cesaret edemiyordu. Hattâ dostluk bile teklif edemiyorlardı. Çünkü Hz. Âmine, Allah'la beraberdi, çok özel bir şey olmadıkça kimseyle konuşmak istemiyordu.

Çok net, siyah, baktığı zaman yere düşürecek kadar güzel gözleri vardı. Yüzü, pembe soluk bir çehrenin içerisinde melek teni denen bir rengi temsil ediyordu.

Hz. Abdullah Efendimiz de tıpkı Hz. Âmine annemiz gibi müstesnâ seçilmiş bir kişiydi.

Hz. Abdullah Efendimiz, Hz. Âmine annemizden dört yaş büyüktü. Küçük yaşta Hz. Âmine'yi görmesine rağmen, ondan sonraki yıllarda bir türlü rastlaşamadılar. Çünkü Arap geleneklerine göre birbirleriyle dostluk yapmalarına imkân yoktu. Hz. Âmine'nin bir huyu vardı. Yürürken yere bakmazdı ama insanlara da bakmazdı.

Takdir günü geldiği zaman yolda yürürken Hz. Abdullah'ı gördü. Hz. Abdullah da onu gördü. Hz. Âmine'nin gönlüne bir hançer saplanmış gibi kaldı. İlk defa gönül nazarıyla fark etti ve Hz. Abdullah Efendimize hayran oldu. Çünkü Hz. Abdullah Efendimizin güzelliği o kadar meş-

hurdu ki, dillere destandı. Hattâ kendisine pek çok evlenme teklifi yapılırdı. Bunu din kitapları alınındaki nurdan dolayı diye yazar. Aslında güzelliği nûr-u Muhammedî'den geliyordu ve çok etkiliydi.

Hz. Abdullah o zamana kadar hiç bir kadınla evlenme arzusu duymamış, hiç bir kadın gönlüne hitap etmemişti. Eve döner dönmez babasına: "Bugün bir kız gördüm, onunla evlenmek istiyorum" dedi. Evlerini tarif ettiği zaman Abdulmuttalip ağlamaya başladı. "O benim aziz dostum Vehb'in kızı, ismini koyduğum Âmine'dir" dedi. Hz. Abdullah ve Hz. Abdulmuttalip'in geldiğini gören Hz. Âmine annemiz, yolda gördüğü gönülden sezdiği insanın Abdulmuttalip'in oğlu olduğunu o an fark etti. Acaba dünür meselesi için mi geldiler diye heyecandan kalbi durmak üzereydi.

O zamanki Arap geleneklerine göre zıfakadının evinde olurdu. Yani nikahtan sonra evlilik formasyonu üç gün süreyle kadının evinde sürerdi. Bu, genç kızın evliliğe alışması, evliliğe uyum sağlaması ve kendisini yabancı hissetmemesi içindi.

Hz. Vehb'in evinde evliliğin ikinci gecesinde bir hâdise oldu. Allah bütün meleklerle emretti. "Müjdeyi verin, sevgilimi Âmine'ye intikal ettirdim" buyurdu. Ve bütün melekler kâinâtın her noktasında "Muhammed intikal etti" diye bağıryorlardı. Bütün âlemler sevindi ve o andan itibaren Hz. Âmine, Hz. Abdullah'tan gelen acı bir güzelliğe büründü. Evlendiğinin ikinci günü zuhûr eden bu hâdise üçüncü güne intikal ederken Hz. Vehb ve Hz. Berre kızlarındaki yepyeni çehreye baktılar, şaşırdılar. Yüzünde Allah Resûlünün güzelliği belirmeye başlamıştı.

Böyle bir motif içerisinde Hz. Âmine annemiz bir kadının kocasıyla anlaşmakta ve mutlu olmakta yaşadığı saâdetin zirvesindeydi. Hiçbir kadın kocasını, hiç bir erkek de karısını bu kadar sevmeyiz. Hiçbir kadın kocasına Hz. Âmine gibi âşık olamaz, hiç bir erkek de karısına Hz. Abdullah gibi âşık olamaz. Bu öyle bir İlahî cereyan çakışması idi ki, âdetâ hamurlaşmış tek insan oldular. Bu kadar şiddetli bir şefkat, bu kadar şiddetli bir aşk. Ama bu aşkın mimari çatısının altında bir nûr-u Muhammedî var ki, bu nûr-u Muhammedî başka bir sevginin motifine tahammül edemez.

Dr. İbrahim Ateş, hatim duasını yaparken.

Hatim duasına katılanlardan bir grup.

Cenab-ı Hak evliliğin ikinci ayında, o en zevkli zamanında Hz. Abdullah'ı kervanın başında ticaret için Şam'a seyahate çıkardı ve emanetini teslim aldı. Hz. Abdullah'ın vefatı Hz. Abdulmuttalip'e intikal ettiği zaman yıkıldı, perişan oldu. Bunu Hz. Âmine'ye nasıl söylediler?

Hz. Âmine'ye bitmiş bir vaziyette, zor yürüyen bir halde geldi. "Kötü bir haber mi var baba?" dedi. Hz. Abdulmuttalip alıştırma alıştırma söylerken Hz. Âmine "Benim Allah'a ne kadar sıcak olduğu mu bilse hiç korkmazdı. Bir havadis ne kadar kötü olursa olsun, benim Allah'a olan sıcaklığımı bilseydi korkmadan söylerdi" diye düşündü. Ama buna rağmen Hz. Abdullah'ın vefatını öğrendiği zaman gönlünden büyük bir darbe yemiş oldu.

Çünkü çok hassas bir insandı. Çok duygusal bir yapısı vardı. Ve hayatta kendisini anlayan, seven, delice âşık olduğu eşiyse evliliği sıradan bir evlilik değildi. Bir anda sanki etine asit dökülmüş gibi ızdırıp duydu. Hz. Abdulmuttalip'i yaşlı hâliyle daha fazla üzmemek için "Ne yapalım baba takdir böyleymiş" dedi ama içinde müthiş bir yanardağ patlıyormuş gibiydi. Hemen o gece rüyasında "Sakın üzülme. Sen kâinâta en büyük hayır getiriyorsun" dediler. Sanki Abdullah, kurban olmaktan bu gaye için kurtulmuş, insanlık tarihinin en yüce şahsiyetinin dünyaya gelmesi için Âmine ile evlenmişti.

Cenab-ı Hak'ın takdiri saniyesi saniyesine işliyordu. O sıralarda âlemlerin nuru iki aylık bir vaziyette annenin rahmindeyken ruhun gönderileceği zamandan bir hafta önce alıyor Hz. Abdullah'ı. Efendimiz ruhu anne rahmine intikal eder etmez evvela Âmine Annemizin gönlündeki hüznü çekti aldı. Çünkü var olacağı, dünyaya intikal edeceği bir mekânın devamı o hüznün alınmasıyla mümkündü. O hüznü bir hafta bile yaşayamazdı.

Çünkü Hz. Âmine annemizin beşerî bir nitelikten sıyrılması gerekiyordu. Karnında Allah'ın en kıymetli sevgilisini taşıyan ve onu maddeye yansıtarak Resûlullah'ı meydana getirecek bir laboratuvar hâline gelmişti. Onun için Hz. Âmine'nin bir erkekle birlikteliğine imkân yoktu. Onun için Cenab-ı Hak, verdiği kaderle Hz. Abdullah'ı manaya aldı. Bundan da ayrı bir incelelik, zarif bir biyolojik nezaket vardır. Efendimizi taşıyan Âmine annemizin artık beşer vasıflardan uzaklaştırılması olayıdır ki, ondan sonra da biliyorsunuz Âmine annemiz kısa süren hayatının sonuna kadar bir nevi bakirelik, maddî ayrıcalık içerisinde yaşamıştır. Fahr-i Kâinât Efendimiz anne rahmindeyken "Sen evrenlere büyük bir hayır getiriyorsun" şeklinde verilen mesajdan sonra hamileliğin altıncı ayında "Sen Muhammed'i taşıyorsun. Kâinâtın en yücesi senden doğacak ama bu rüyaların sırrını kimseye açma" şeklinde bir mesaj geldi.

Allah ondan razı olsun Süleyman Çelebi'nin çok güzel nefis bir şekilde anlattığı gibi, artık Hz. Âmine'nin evinin, muhritinin etrafında bütün manevî cereyanlar hazırlanmıştı. Atmosferin en seçkin molekülleri oraya gönderilmişti. Fahr-i Kâinâta anne seçilirken nasıl büyük bir yarışma olduysa, O'nun soluyacağı moleküller arasında da büyük bir yarışma vardı. Fahr-i Kâinâtın çiğere girecek o moleküller ne kutsal bir moleküldü ki, O'nun maddesel hayatında vazife görecekti. Bu kadar ince çizgilerle hazırlanmış bir haldeyken Hz. Âmine'yi bir an manevî çizgiye aldılar, mekânını zapt ettiler. Çünkü Fahr-i Kâinât âlemlere teşrif ediyordu. Ruh âleminde madde görüntüsüyle âlemlere teşrif ediyordu.

Efendimiz (s.a.v.), Hz. Âmine'nin lisanıyla Lâilâhe İllallâh diyerek nur saçtı. İlk doğduğu anda birinci sırrı Allah demek, ikinci sırrı da ümmetim nerede demek oldu. Âmine annemiz: "Bir

anda nurların içerisinde kendime geldiğim zaman yalnız parmağıyla Allah dediğini gösterdiler ama bir an kendimi kaybettim” diye anlatıyor. İşte o anda bütün ümmetiyle karşılaştırdılar. Bunu bütün doğudaki ve batıdaki inananların tanıştırılması şeklinde anlatırlar ama gelecekteki ümmetinin tümüyle tanıştırılmıştır.

Efendimiz (s.a.v.) yeryüzüne teşrif ettikleri zaman Hz. Abdulmuttalip’in önüne isim koyması için götürüldü. Hz. Âmine usulca, kimse duymadan ismi Muhammed’dir, dedi. Hz. Abdulmuttalip de bunun ismi Muhammed’dir dedi. Herkes şaşırды. O zamana kadar Arabistan’da duyulmamış bir isimdi. Ve o zaman anladı ki, Hz. Âmine çok esrarengiz bir mesajla ismi aldı. Yavrusunu karnında nasıl taşıdıysa, üç ay da isminin gizliliğini yüreğinde taşıdı.

Bu tablo içerisinde artık Âmine normal beşerî vasıfların biraz dışına sığmamış oldu. Bir velî kelimesi kullanmak lazım gelirse, artık tam bir velâyetin, mucizenin temsilcisi oldu. Artık Hz. Âmine’nin yapacağı işler, ondan zuhûr edecek kelimeler normal düzeyden, beşerî sıfatlardan çıktı. Çünkü Fahr-i Kâinât Efendimiz (s.a.v.)’in nazarlarında eridi. Doğan çocuğun o manevî perdenin altından madde dünyasına getirildiği zaman onu ilk sezen, onu çok yakın bir muhabbetle yakalayabilen sırra sahipti.

Bir anne düşünün ki, yavrusu karnında iki aylıkken sevdahısı bu dünyadan ayrılmış. Bütün gücünü toplamış, yavrusunu doğurmuş ama aynı yıl Cenâb-ı Hakk’ın bir cilvesi Mekke’de aşırı sıcak çıkmış. Bundan kurtulması için Mekke’yi terk etmesi lazım. Buna Hz. Âmine’nin yüreği nasıl dayanır? Hz. Abdullah’ı kaybetmekten yüreği paramparça olmuş. Hasretle beklediği yavrusu gelmiş ama şimdi de Allah diyor ki, “Bu iklim uygun değildir, burada olmaz. Ver bakalım yavrunu bir süt anneye” Bir an tereddüt etmedi. Yavrusunu Hz. Halîme’ye teslim ettikten sonra iki yıl hasretle yaşadı. İki yıl sonra Hz. Halîme, Hz. Abdulmuttalip’e gelip: Acaip bir şeyler oluyor, yürürken tepesinde bir bulut geziyor. Ben korkuyorum. Bu benim kaldıramayacağım bir yük” dediğinde, Hz. Abdulmuttalip, Hz. Âmine’ye gelip: “Müjdeler olsun, işte yavruna kavuştun” dedi. Bunun üzerine Hz. Âmine annemiz “Hayır. Eğer onun sağlığı için gerekliyse iki sene değil iki yüz sene hasret çekmeye razıyım. Çünkü o âlemlerin sırrını taşımaktadır. Analık hasreti feda olsun. Benim gönlüm parça parça olsun ama Muhammedimin üstüne bir tek gölge düşmesin” diye cevap verdi.

Dr. Ateş, toplantıya katılan annelerden Hafize Akpınar’a bir gül takdim etti.

Hz. Halîme “Acaba bu görüntüler sihir zannedilir de çocuğa bir zarar gelir mi” diye sorduğunda Hz. Âmine annemiz “Korkma onların hepsi sihir değil, rahmettir. Senin gördüğün şeyler cin de şeytan da olamaz. Ancak meleklerin himâyesi olur” dedi.

Hz. Âmine bu hasretin akıl almaz dayanılmaz sıkıntılara, gönlünde yanan Muhammedî ateşle dayanmayı başardı. Hz. Âmine annemiz “Sevda odur ki uğruna her şeyi feda edeceksiniz” diyor. Çünkü o eşini feda etmiş, annelik hasretini feda etmiş, çocuğunu görmeyi feda etmiş. Bunları hep sevdâ-i Muhammedî uğruna yapmış. Tek o yaşasın, tek o ışık yansın diye.

Hz. Âmine’nin sevdâ-i Muhammedî’nin ışığı altında sürdürdüğü hüznün hâlini Cenâb-ı Hak daha fazla uzatmadı ve emanetini aldı.

Hz. Âmine annemiz oğluyla huzurlu, bereketli bir hayat sürdürürken içine sevgili eşinin hasreti çöktü. O’nu ziyarete gitmeye karar verdi. Hazırlıklarını yapıp yola çıktılar. Bu yolculuk sırasında Hz. Âmine sürekli elemli durdu ve göz yaşlarını tutamadı. Mevsimin en sıcak günlerinde yaptıkları bu zor ve yorucu yolculuk sonunda tamamlanmıştı. Hz. Âmine kocasının kabri başına gelince daha fazla ayakta duramayıp yıkılıverdi. Öyle çok ağladı ki, gözyaşları Hz. Abdullah’ın kabrini sular içerisinde bıraktı.

Hz. Âmine annemiz kâinâtın efendisi olan oğluyla bir ay kadar Medine’de kaldıktan sonra, Mekke’ye dönmeye karar verir. Eş, dost ve tanıdıklarıyla vedalaşarak memleketine döner. Ama Hz. Âmine bu dönüş esnasında daha çok

Anneler Günü'nde salonda güller açtı.

hüzünlenerken gözyaşları akıtır. Henüz yolu yaralamışlardı ki Hz. Âmine aniden hastalanır. Yol üzerindeki Ebvâ köyü yakınlarındaki bir ağacın gölgesinde konaklarlar. Hz. Âmine'nin dizlerinin artık gücü kalmadığı için olduğu yere düşüverir. Birkaç kelimelik konuşmadan sonra kendinden geçer. Artık konuşacak takati kalmamıştır.

O dönemde Hz. Âmine annemiz muhteşem bir şiir söyledi. Bu şiir çok meşhurdur.

“Ey mübarek çocuk! Ey dünyaya bulaşmadan bir konup, sonra uçup giden güvercin (Abdullah)'ın oğlu! Baban her şeyin sahibi ve her şeyi bilen Allah'ın yardımıyla oklarla kura çekildiği günün sabahı yüz güzel deve karşılığında kurban edilmekten kurtulmuştu. Eğer rüyamda gördüklerim çıkarsa sen bütün insanlığa gönderilecek ve helâli-haramı öğreteceksin. İnsanları hakikate ve İslam'a ulaştıracaksın. Baban İbrahim'in dininde olacaksın. Allah seni bütün putlardan korusun. Senin davan insanlık durdukça devam edecektir. (Bu sözlerden sonra dedi ki;)

*Her doğan ölecek, her yeni eskiyecek
Her açan çiçek solacak, bütün zahirde
Var olan şeylerin hepsi Allah'a dönecek
Ben de öleceğim ama ben ebediyen kalacağım
Çünkü Kâinâtın gözlerini açacak nur'u
Doğurmak şerefeni verdi Allah bana*

İnanınız ki insanların yaşaması, insanların Allah'a gidebilmesi için açılan bu caddenin tek sahibi Muhammed'dir. Benim namım da ebedileşecektir. Yoksa bir varlık olarak ben de diğer varlıklar gibi ecele mahkûmum diye sözlerini bitirdi.

Bu şiirin hemen arkasından dudağındaki son kelime “Ben Muhammed'i bıraktım” anlamına gelen Muhammed kelimesi oldu. Âmine annemizin dudaklarındaki son kelime Kelime-i şahadetin çok müthiş bir yansımasıdır.

Mekke ile Medine arasında bulunan Ebva Köyü'nde miladi 577 tarihinde ruhunu Hakk'a teslim etmiştir.

O mübarek anneyi, iffetli ve asil bedeni Ümmü Eymen ve çevresindekiler Ebva'da defnettiler. Ümmü Eymen orada kalamayarak hemen Muhammed (s.a.v.)'i de alıp oradan ayrıldı. Âlemlerin Efendisi'nin boynu bükük, yüreği buruk... Annesinden geriye yalnız şu sözler kalmıştı kulaklarında:

“Her diri ölecek, her yeni eskiyecek, her yaşlı dünyadan ayrılıp gidecektir. İşte ben de ölüyorum. Fakat adım ebediyen kalacak. Çünkü arkamda hayırlı ve tertemiz bir evlat bırakıyorum.”

Hz. Âmine'nin son sözü olan: “Her diri ölecek, her yeni eskiyecek, her yaşlı dünyadan ayrılıp gidecektir. İşte ben de ölüyorum. Fakat adım ebediyen kalacak. Çünkü arkamda hayırlı ve tertemiz bir evlat bırakıyorum.” Cümleleri, günümüz annelerinin kulaklarına küpe olması temennisi ile sözlerimi noktalarken, bir kere daha Hz. Âmine vâlidemizle bizleri doğurup dünyaya getiren annelerimize rahmet ve mağfîret niyaz ediyor, hepimizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum.”

Cennetin Orta Kapısı

Aileyi sarsıntılardan ve toplumu tahribattan korumaya yönelik çaba ve çalışmalarını arttırarak sürdürmenin gayret ve kararlılığı içinde olan YOYAV, takdirle takip edilen çok ve çeşitli kültürel faaliyetlerinin yanında, anneler ve babalar günü gibi, toplumun tümü tarafından coşku ile kutlanan günlerde düzenlediği toplantılarda ana-babaya gösterilmesi gereken sevgi ve saygı ile sergilenmesi icap eden sevecen ve sempatik davranışların önemini anlatıp dile getirdiği düşüncelerle davetlilerine duygulu dakikalar yaşatmaktadır.

Bu cümleden olarak 15 Haziran 2014 Pazar günü gerçekleştirdiği kutlama programında baba olmanın anlam ve önemi ile getirdiği yükümlülük ve sağladığı hürmet ve muhabbet hakkında duyulması ve uyulması gereken önemli açıklamaların yapılmasına imkân sağladı.

Günün erken saatlerinde salonu dolduran gül yüzlü babalarla, onları bu anlamlı günlerinde yalnız bırakmayan vefakâr annelerin doldurduğu salonda sevinç ve saadet havası estirildi. Dedeler, babalar, çocuklar ve torunların bir arada bulunduğu topluluğa hitap eden YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, dikkatle dinlenen konuşmasında şu cümlelere yer verdi:

“Saygıdeğer babalar, onların mutluluklarını paylaşmak üzere toplantımıza teşrif eden muhterem anneler, kıymetli konuklar, değerli dostlar, sevgili kardeşlerim, basınınımızın güzide temsilcileri!

Yurdumuzda ve dünyamızda coşku ile kutlanıp birbirinden güzel binlerce etkinliğe sahne olan babalar günü dolayısıyla düzenlediğimiz böylesine önemli ve anlamlı bir programı tertipleyip, siz saygıdeğer babalarla kıymetli konuklarımızı ağırlamanın sevinç ve saadeti içinde seçkin heyetinizi sevgi ve saygı ile selamlıyor, sağlık ve saadette daim olmanızı diliyorum.

Bizleri doğurup dünyaya getiren annelerimizle, besleyip büyüten babalarımıza ömür boyu hizmet ve hürmette kusur etmeyip, devamlı emirlerine âmâde olmamız temennisi ile sözlerime başlarken, törenimize teşrif ederek bu anlamlı günümüzde bizimle birlikte olmanızın haz ve huzuru içinde hepinize hürmet ve muhabbetlerimizle takdir ve teşekkürlerimizi arz ederek hoş geldiniz diyorum.

Başta beşeriyetin babası Hz. Âdem (a.s.) olmak üzere rahmet-i Rahmân'a göçen babaları minnet ve mağfiretle anarak ruhlarının şâd, mekânlarının cennet ve makamlarının yüce olmasını niyaz ediyorum. Hayatta olup hanelerini himaye etmenin ve yavrularını yetiştirmenin sorumluluğunu taşıyan babalara da eşleri, çocukları, torunları ve tüm sevdikleri ile birlikte huzurlu ve mutlu bir hayat temenni ediyorum.

Kıymetli konuklar!

Evladı, anadan sonra en çok düşünen insan babadır. Çocuklarının üzerine titreyip kanat geren baba, onları koruyup kollayan, besleyip

Programa katılanlardan bir grup.

büyüten ve varlıkları ile mutlu olan insandır. Kişi, baba olduktan sonra kendi mutluluğundan çok çocuğunun mutluluğu ile mutlu olabileceğini görür. Dolayısıyla insan, babasına borçlu olduğu saygıyı ancak baba olduğu zaman duyar.

Ana-baba, ailenin saadet semasında birer güneştir. Baba ocağı; kışın içinde odun yanmasa da evladın içini ısıtan bir ocaktır. Çünkü orada evlat için yanan yürekler vardır. Bunu hisseden evlat, üşümez ısınır.

Baba ailenin başı, bebe ise en küçük üyesidir. Hanede huzur havasının esmesi için büyüklerin küçükleri koruması, küçüklerin de büyükleri sayması gerekir. Büyükler acımasız, küçükler saygısız olursa aile sarsılır, çatı çatlar, yuva yıkılır.

Baba, bebenin hal ve hareketlerini sevgi ile şefkatle karşılar ama evlat yaşlanan babanın sözlerinden sıkılır, sıkıntılarına katlanmada zorlanır.

Bir baba oğluna, penceredeki kuşu göstererek: “Bu ne?” diye sormuş. Oğlu: “Kuştur” demiş. Baba biraz sonra tekrar sormuş ve “Bu ne?” demiş. O da: “Baba o kuştur.” demiş. Aynı soruyu üçüncü kez sorunca, oğlu: “Baba, kaç olduğu sorduğun, onun kuş olduğunu sana kaç defa söyledim. Dönüp dönüp aynı şeyi soruyorsun. Yoksa söylediğimi duymuyor musun?” diye babasını azarlamış. Adamcağız: “Yok oğlum, söylediğini duyuyorum. O hayvanın kuş olduğunu biliyorum. Ama senin çocukluğunda bana sorduğun benzeri bir soruyu hatırladım. Ben de sana aynı

şeyi sordum. Sen benim kucacımda idin, benzeri bir kuş da pencerenin önüne konmuştu. Ona bakıp: “Baba, bu nedir?” diye sormuştun. Ben de: “Oğlum, bu kuştur” deyip seni okşamış, öpmüş ve sevmiştim. Sen ard arda o soruyu belki otuz defa sormuştun. Ben de her defasında aynı cevabı vermiş ve aynı şekilde seni okşayıp, öpmüş, sevmiş ve bağrıma basmışım. Sorularına sevgi ile şefkatle ve sabırla cevap vermişim. Ama ben aynı soruyu sana üç defa sordum, fazlasına tahammül edemedim ve beni azarladın. Nasip olursa inşaallah yarın sen de benim yaşına gelecek ve çocuklarına benzeri soruları soracaksın. Bu dünya, etme bulma dünyasıdır yavrum.” demiş.

Kıssadan hisse almak, yapılan yanlışları görmek ve benzeri davranıştan kaçınmak gerekir.

Ebeveyne ihsan yani ana-babaya iyi davranmak, Allah’a kulluk ve ibadetten sonra gelen önemli bir görevdir. Bunun içindir ki, sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerîfinde: “Allah’ın rızası ana-babanın rızasında, gazabı da onların gazabındadır.” buyurmuştur. Başka bir hadîs-i şerîfinde de: “İki günah var ki, kişi bunların cezasını dünyada görmeden ölmez: Biri, zulüm; diğeri ana ve babasına eziyet etmesidir.” Bu hadîs-i şerîflerde açıkça ifade edildiği üzere ana-babasının kendisinden razı olmadığı kimseden Allah da razı olmaz. Onları üzen, iflah olmaz. Onlara surat asanın, yüzü gülmez. Onları azarlayan, beteri ile müptela olur. Dualarını alan huzur bulur, beddualarını alan da bedbaht olur. Dolayısıyla bir kimsenin ana-babasının kalbini kırması, kendi

Dr. Ateş, toplantıya katılan babalardan Faruk Oray'a bir gül takdim etti.

başını taşa vurmasından daha kötüdür. Ayet ve hadislerde bu hususlara işaret edilmekte, yaşanan olaylar bu hakikati dile getirmektedir. Şimdi dilerseniz İsra Suresi'nin 23-24. ayetlerinin meal-leri ile konu ile ilgili hadislerden bir kaçının mealini ve yaşanan bazı olayları birlikte okuyalım:

“Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine ‘öf!’ bile deme; onları azarlama; ikisine de güzel söz söyle.

Onları esirgeyerek alçak gönüllükle üzerlerine kanat ger ve: ‘Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdi de sen onlara (öyle) rahmet et!’ diyerek dua et.” (İsra, 23-24)

“Baba ve ananın rızasını kazanan dünya ve ahiret iyiliğini kendisi için bir araya getirmiştir.”

“Resûlullah (s.a.v.)’e ana ve babaya dünyada iyiliğin en azı sorulduğunda: ‘Onlara sahip çıkıp iyi hizmet etmek için: Açsa doyurmak, ihtiyacı varsa elbise almak, hizmete muhtaç iseler, cana minnet bilip her ihtiyaçlarını görmek; çağırıldıklarında hemen huzurlarında hazır olmak, ihsan ve iyilikte bulunmak, günah olmayan emirlerini yerine getirmek, kendileriyle tatlı ve yumuşak konuşmak, isimleriyle çağırmamak, önlerinden değil, arkalarından gitmek, sevip beğendiklerini onlar için de sevmek, duâ ederken onlara da duâ etmek, çağırıldıklarında nâfile namaz kılıyorsa çıkıp cevap vermektir.’” buyurmuştur.

“Ümmetimden üç sınıf insana Cehennem ateşi dokunmaz: Erine itâat edip onu memnun eden kadın, ana-babasına iyilik eden evlât, Allah Teâlâ’nın kullarına merhametli olan insan.”

“Amellerin sevimlisi; vaktinde kılınan na-

“Baba ve ananın rızasını kazanan dünya ve ahiret iyiliğini kendisi için bir araya getirmiştir.”

(Hadîs-i Şerîf)

maz, ana-babaya itâat ve Allah yolunda cihad etmektir.”

“Ana-babaya ihsan etmek; nâfile namaz kılmak, haccetmek, sadaka vermek ve harbe gitmekten üstündür.”

“Bir kimse ana ve babasının yüzlerine merhamet ve sevgi ile baksa, her bakışında ona bir hac ve umre sevabı ihsan olunur. Günde yüz defa baksa da böyle mi yâ Resûlallah? suâlîne: Yüzbin kere baksa da bu ecre nail olur.” buyurdular.

“Bir kimse anasının ayağını öpse, cennetin eşliğini öpmüş gibidir.”

“Cuma günü ana-babasını veya onlardan birini ziyaret eden kimsenin küçük günahları affolunur.”

“On misli karşılığı olan sadaka, sağlam fakire; 70 misli sadaka sakat fakire; 700 misli sadaka, din talebesine, 70.000 misli sadaka, din ilmi öğretene; sayılara sığmayan sadaka sevabı ana-baba ve akrabadan ölenler için verilendir.”

“Ana-babası kendisinden râzı olmayan evlât, Allah Teâlâ’yı kendisine gazaplı olarak bulacaktır. Ana ve babası kendinden râzı olmadığı halde ölen evlâtlarla şeytan arasında, cehennemde bir derece fark vardır.”

“Mirac’da bana gösterildi; bir takım insanlar cehennemde ateşten çengellere takılmış, azap olunuyordu. Kimler olduğunu Cibril’den sordum. ‘Ana babasına âsi olanlardır’ dedi.”

“Kim ana-babasına kötü söylerse, cehennemde başına dünyada yere düşen yağmur taneleri kadar azap iner.”

Oldukça yaşlı bir adam, kendisi gibi kamburlaşmış yere yansağı bir ağacın altında ağlıyordu. Biraz önce bir genç yanına sokulmuş ve kendisinden içki parası istedikten sonra bir de tokat atmıştı. Yaşlı adamın yere yıkıldığını görenler, hemen yardımına koşup: “Geçmiş olsun dede, dediler. O serseri ne istedi ki senden?”

Adamecağız bir şey olmamış gibi toparlanma-

Dr. İbrahim Ateş, toplantıya katılan babalardan Prof. Dr. Nesimi Yazıcı'ya bir gül takdim etti.

ya çalışırken: “Eski bir borcum vardı, onu istedi” Yapması gerekeni yaptı sadece dedi. Çevresindekiler, ihtiyar adamı yerden kaldırdıktan sonra eline bastonunu tutuşturup aceleyle işlerine koşuştular. Herkes ayrıldığında, hadiseyi başından beri görmüş olan bir delikanlı onun koluna girerek: “Fazla hırpalandınız, ağacın gölgesinde biraz oturalım mı?” dedi.

Yaşlı adam yorgun bakışlarını yukarıya yöneltip: “Benim bu ağacın altında dinlenmeye hakkım yok yavrum, ölünceye kadar olmayacak” dedi.

Delikanlı, söylenenden bir şey anlamamıştı. Meraklı gözlerle kendisine bakarken, onun tekrar hıçkırıklara boğulduğunu fark etti. Yaşlı adam, iniltiye benzeyen bir sesle: “Elli yıl kadar önceydi. Rahmetli babamı, sigara parası almak için bu ağacın altında azarlamıştım. Yani biraz önce evladımın beni dövdüğü yerde” dedi. Delikanlı ne diyeceğini bilemedi ve şimdi biraz daha bitkin görünen ihtiyarın sakinleşmesini bekledikten sonra, onu arabayla evine bırakmayı teklif etti. Adam, titrek adımlarla yoluna koyulurken: “Evim oldukça uzaklarda yavrum. Ama ben yürüyerek gideceğim oraya. Babamın da onu azarladıktan sonra, üzüntüsünden yayan döndüğü gibi. Hem şehir dışındaki kabristana uğrayıp bir Yasin’le öpeceğim ellerinden...”

Biri Huzûr-u Nebvî’ye gelip:

“Hicret etmek istiyorum, lâkin anam-babam müteessir olup ağhyorlar, ne yapayım Yâ Resûlallah?” dedi. Hz. Peygamber (s.a.v.): “Ana-babanı ağlatma. Git ağlattığın gibi güldür. İzin almaya çalış, verirlerse hicret et, vermezlerse tehir et.” buyurdu.

Ashâb-ı Kiram’dan bir zât Resûlüllah’a ba-

başından şikâyetinde bulundu ve malından harcamaktan vazgeçmesi için emir buyurmasını diledi. Hz. Peygamber (s.a.v.) bu ihtiyarı çağırıp vaziyeti kendisinden sordu. İhtiyar ağlayarak: “Yâ Resûlallah! Bir zamanlar, oğlum zayıf ve âciz, ben kavî; o fakir, ben zengindim. Hiç bir şeyimi ondan esirgemez ve mahrum etmezdim. Bugün ben zayıf ve âcizim; o kavî... Ben fakirim; o zengin... Ve malını benden men eder” deyince Hz. Peygamber (s.a.v.) müteessir olup mübârek gözlerinden yaş döküldü ve:

“Şu ihtiyarın sözlerinden civardaki eşyalar dahi hayretle ağladılar” buyurdu ve ihtiyarın oğluna:

“Baban senin varlığına sebep, sen de malının varlığına sebepsin. Muhtaç olan baba, ihtiyacı kadar evlât malından kendi malı gibi almak hakkına sahiptir. Sen de, senin malın da babanıdır” buyurdu.

Yusuf (a.s.) Mısır Meliki olunca ana, babasıyla akrabalarını getirmek için adamlar gönderdi. Babası Yakup (a.s.) Mısır’a geldiğinde Yusuf (a.s.) O’nu, birçok hazırlık ve merasimle karşılamış, babasına, malik bulunduğu devleti gösterip O’nu hoşnut etmek maksadıyla atından inmediği için vahyi ilâhî ile “Ey Yusuf! Babana tâzimi tam îfâ etmediğinden neslinden peygamber çıkarıyacağım.” buyurulmuştur.

Hâkim-i Tirmizî Hazretleri ilim öğrenmek üzere üç arkadaşıyla sözleşmiş, iki arkadaşı ilim tahsili için gitmiş, anası izin vermediğinden kendisi gidememişti. Bu sebepten üzüntülü günler geçirirken Hızır (a.s.) O’na, anasının rızâ ve duâsı sebebiyle hikmetler tâlim etmiştir.

Bir hadîs-i şerifte belirtildiği üzere: “Dört şeyin varlığı dört şeydedir: İlimin bereketi hocaya saygıda, imanın bekâsı, ilahî emirlere uymakta, hayatın dirlik ve lezzeti, ana-babaya itaat ve ihsanda, cehennemden kurtuluş, halka ezâ etmemektedir.”

Dr. Ateş’ten sonra birer konuşma yapan A.Ü. İlahiyat Fakültesi Eski Dekanı Prof. Dr. Nesimi Yazıcı, Sosyal Güvenlik Kurumu Şube Müdürlerinden Sami Aydın ve YOYAV Onur Kurulu Üyelerinden N.Yücel Mutlu, babalarla ilgili düşüncelerini dile getirerek davetlilere duygulu dakikalar yaşattılar. Faruk Oray’ın bugün için yazıp okuduğu “Nur İçinde Yat Baba” başlıklı şiiri de törene ayrı bir renk kattı.

Tören, davetlilere sunulan gül ve dondurma ikramı ile noktalandı.

Toplu Sünnet Topluma Hizmet

Erkek çocukları sünnet ettirmenin anlam ve önemini idraki içinde olup, dar gelirli ailelerin çocuklarını sünnet ettirerek sünnet şölenlerini sünnete uygun şekilde gerçekleştirmenin gayreti içinde olan YOYAV, yıllardır yürüte geldiği bu hayırlı hizmeti bu yıl da gerçekleştirdi. Sünnet edilen çocukların tespit ve tayini ile bedenlerine uygun giysilerin alımını ve sünnet işlemini gerçekleştiren uzman doktorların görevlendirilmesini ciddi bir program çerçevesinde belirleyen bu vakıf, diğer hizmetlerinde olduğu gibi bu hizmetini de itina ile ifa etmektedir.

Her yıl Mart ve Nisan aylarında çevreye sünnet hizmeti ile ilgili duyuruları yapmakta ve müracaatları değerlendirip gerekli bilgileri tamamlayarak sünnet hazırlığına başlamaktadır. Sünnet edilecek çocukları tespit ve sünnet giderlerini temin etmektedir.

Sağlık kurallarına uygun olan hijyenik mekânlarda uzman doktorlar tarafından yapılan sünnet işlemini Haziran ayı ortalarında gerçekleştirip, çocukların yaraları iyileştikten sonra 20-30 Haziran tarihleri arasında uygun bir gün ve mekânda görkemli sünnet şölenleri tertipleyerek, sünnet olan çocuklarla ailelerinin mutluluklarını paylaşmaktadır. Şölene katılanlara öğle yemeği ikram edilip, çocuklara çeşitli hediyeler verilmektedir.

Sünnet günlerinde ağlayan çocuklar, şölen günlerinde sanatkarların sergiledikleri gösteriler eşliğinde gülüp oynamakta ve erkekliğe adım atmanın tadını çıkarmaktadırlar.

Bu yıl 1-10 yaşları arasında 23'ü Mamak, 10'u Altındağ, 8'i Keçiören, 4'ü Seyranbağları, 4'ü Pursaklar, 4'ü Natoyolu, 3'ü Yenimahalle, 3'ü

Etimesgut, 3'ü Siteler, 3'ü Dikmen, 2'si Demetevler, 2'si Sarayköy, 2'si Maltepe, 2'si Çukurambar, 2'si Hüseyin Gazi, 2'si Aktaş, 1'i Elvankent, 1'i Kolej, 1'i Sincan, 1'i Çubuk, 1'i Akdere, 1'i Karapürçek, 1'i Kazan, 1'i Balgat, 1'i de İncirli'den olmak üzere 25 yerleşim merkezinden toplam 86 çocuğun tespit edilip sünnet kıyafetleri satın alınarak Haziran ayı başında dağıtımı yapıldı. Ancak bu çocuklardan 4'ü sağlık nedeni ile sünnet edilemedi. Geri kalan 82 çocuk, 16-18 Haziran 2014 tarihleri arasında uzman hekimlere sünnet ettirilerek, yaralarının iyice iyileşmesini müteakip 25 Haziran 2014 Çarşamba günü YOYAV Kültür Merkezi'nde ailelerinin de katılımıyla sünnet şöleni düzenlendi.

TBMM Eski Başkanı ve Zonguldak Milletvekili Köksal Toptan'ın huzurları ile gerçekleştirilen şölen, her yönü ile mükemmel ve görmeyi değer güzellikte idi.

Sünnet olan çocuklarla ebeveynleri ve çok sayıda yakınlarının katıldığı şöleninde duygulu dakikalar yaşandı. Hacivat-Karagöz gösterilerini izleyip birlikte oynayıp eğlenen çocuklar, yakalarına takılan paraları almanın ve hediye edilen kumandalı oyuncak arabalara sahip olmanın mutluluğu içinde unutulmaz bir gün yaşadılar.

Çocuklarla ailelerinin mutluluğunu paylaşan YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, şöleninde yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Sayın Başkanım, muhterem eşleri, sayın milletvekilim, saygıdeğer veliler, sünnet olan sevgili yavrularımız!

Sünnet olup şölene gelen, dün ağlayıp bugün gülen gül yüzlü yavrularımızla aileleri onuruna düzenlediğimiz böylesine anlamlı ve önemli bir

Köksal Toptan

Hacivat Karagöz gösterisinden bir görüntü.

Dr. İbrahim Ateş

programda siz kıymetli konuklarımızla bir araya gelmenin sevinç ve saadeti içinde hepimizi sevgi ve saygı ile selamlıyor, sağlık ve saadette daim olmanızı diliyorum.

Şölenimizi şereflendirerek kirveniz olan değerli devlet büyüğümüz Köksal Toptan Bey amcaınız gibi gelecekte ülke yönetiminde önemli görevler üstlenen başarılı, çalışkan ve vatanperver gençler olmanızı diliyorum. Ebeveynlerinizi kutluyor ve Allah Teâlâ'dan onlara mürüvvetlerinizi göstermesini niyaz ediyorum.

Sevgili çocuklar!

Sünnet operasyonunun acısına katlandınız, sabır ve sebat gösterip bu güne geldiniz. Acılar unutuldu, yaralar iyileşti, şehzadeler gibi sünnet giysilerini giyip şölene geldiniz. Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Bugün sizin gününüz, gülün, oynayın, eğlenin. Hayat boyu güzel günler sizin olsun. Gülen yüzünüz hep gülsün. Gönlünüz iman ve vatan sevgisi ile dolsun. Yolunuz açık, alnınız ak ve amacınız Hak olsun. Allah sizleri ailelerinize bağışlasın.”

Şölene torunu ile birlikte katılan Köksal Toptan da yaptığı konuşmada şunları söyledi:

“Sayın milletvekilim, YOYAV’ın çok değerli başkanı, saygıdeğer hanımefendiler, beyefendiler, sevgili çocuklar!

Çağımızda ve modern dünyada devletin sosyal vasfı, önde gelen işlevlerinin en önemlisidir. Çünkü bir toplum sosyal problemlerle uğraşıyor, çalkalanıyor, sosyal sorunlar yaşıyor ise o toplumun mutlu olması, huzur içinde olması mümkün değildir. Devletimiz özellikle şu son yıllarda sosyal vasfı ile pek çok hizmetleri yürürlüğe koymuş, engellimiz, çocuğumuz, yetişkinimiz, yaşlımız ve tüm vatandaşlarımız bu sosyal düzenlemeden yararlanmışlardır. Gelişen dünyamızda toplumun bütün problemlerinin devlet tarafından çözülmesi, devletin her soruna uzanabilmesi, yetişebilmesi çok kolay olmamaktadır. Devletin yetişemediği boşluğu sivil toplum örgütlerimiz doldurmaktadırlar.

YOYAV, sadece Türkiyemiz için değil, aynı zamanda dünya için örnek teşkil edebilecek bir sosyal sorumluluk anlayışını, 26 seneden beri başarıyla, büyük bir fedakârlıkla yürütmektedir. Huzurunuzda heyecanlarını hiçbir gün azaltmayan, of demeden bu işleri yürüten Dr. İbrahim Ateş ve vefakâr, cefakâr arkadaşlarına şükranlarını sunmak istiyorum.

Bugün 25.si düzenlenen sünnet şölenine 82 yavrumuzun sünneti ile yeni bir halka daha eklemiştir. Sünnet, dinimizde ve geleneğimizde bir erkeğin ebeveynine göstermesi gereken mürüvvetlerin ilkidir. Anne baba için bunu görmek, en önemli mutlulukların başında gelmektedir. Sünnet operasyonunun ardından bir sünnet düğünü yapılıyor, sonra da bir evlilik düğünü var. Yani bir erkeğin hayatında iki tane önemli mutluluktan biridir sünnet. O nedenle sevgili yavrularımızı, annelerini ve babalarını tebrik ediyorum. İnşallah anneler babalar yavrularının diğer mürüvvetlerini de görürler. Sayın Ateş ve arkadaşlarına tekrar teşekkür ediyorum, hepinize saygılar sunuyorum.”

Şölen, pide, ayran ve dondurmadan oluşan öğle yemeğinin ikram edilmesi ile noktalandı.

Sergilenen sevecen ve samimî davranışlarla sunulan hizmetler ve gösterilen ilgi ve ihtimamdan duydukları mutluluğu dile getiren aileler, YOYAV yetkilileri ile sünnet hizmetinin gerçekleştirilmesine katkıda bulunan dostlarına hayırlı dua ve dileklerde bulunarak şölen yerinden ayrıldılar.

Köksal Toptan, eşi, gelini ve torunu ile Dr. İbrahim Ateş birarada.

YOYAV'ın İftar Sofraları

Sofra sermek ve sofraya açmak gibi sözcükler, ikrama imkân sağlamayı ve aç doyurmayı çağrıştıran sözcüklerdir. İftar ve ikram sözcükleri de, dinimizde değeri ve davranışlarımızda yeri olan güzellikleri yansıtan sözcüklerdir. Dilimizden düşmeyen bu sözcükler davranışlarımızdan eksik olmayan insanî bir incelikle İslamî bir yüceliği hatırlatmaktadır.

Ramazan ayı bu incelik ve yüceliğin daha yoğun bir şekilde yaşandığı mübarek bir zaman dilimidir. Bu ayda herkes yakınlarına, dostlarına, dar gelirli insanlara bir şeyler ikram etmenin ve oruçlulara iftar ettirmenin gayreti içinde olur.

İnsanın elindeki ekmeği, sofrasındaki yemeği ve ihtiyaç duyduğu herhangi bir imkânı başka bir muhtaca verip onun ihtiyacını gidermeyi kendi ihtiyacını gidermeye tercih etmesi, ikramın doruk noktası olan îsâr ilkesini icra etme cihetine gitmesidir ki, bu hal Kur'ân-ı Kerîm'in övdüğü müstesna bir haldir.

Yıl içinde yapılan ikramların en değerlisi de Ramazan ayında oruç tutan kimselere verilen iftar yemekleridir. Dolayısıyla Ramazan ayında düzenlenen iftar sofralarının kültürümüzde ve sosyal hayatımızda müstesna bir yeri ve değeri

Dr. İbrahim Ateş

vardır. Zira bu sofralarda, kulu Allah'ın rızasına erdirecek oruç ibadetini ifa etmenin sevinci ile inanç, amaç ve bilinç birliğinin mutluluğu yaşanmaktadır. Dolayısıyla en güzel sofraya paylaşılan sofraya, en güzel paylaşma şekli de iftar sofralarında sergilenendir.

Bu gerçeğin bilincinde olan YOYAV, davasına destek veren dostları ile dar gelirli kardeşlerini yıllardır düzenlediği iftar sofralarında bir araya getirmeye çalışmaktadır.

26 yıldır yürüte geldiği hayrî, sosyal ve kültürel hizmetlerin yanında, toplu iftar sofraları tertiplemeyi güzel bir gelenek haline getiren bu vakıf, geçen yıllarda düzenlediği iftar programlarının benzerlerini bu yıl da gerçekleştirmenin gayreti içinde oldu. 1'i bazı mensupları ile dostlarına, 5'i de dar gelirli ailelere, 1'i de Suriyeli mültecilere olmak üzere 7 defa iftar yemeği verdi.

Bu iftarların ilki, 30 Haziran 2014 Pazartesi (Ramazan'ın 3.) günü, üçüncüsünü 11 Temmuz 2014 Cuma (Ramazan'ın 14.) günü, dördüncüsünü 15 Temmuz 2014 Salı (Ramazan'ın 18.) günü, beşincisini 17 Temmuz 2014 Perşembe (Ramazan'ın 20.) günü, yedincisini 21 Temmuz 2014 Pazartesi (Ramazan'ın 24.) günü dar gelirli ailelere, altıncısını 19 Temmuz 2014 Cumartesi

(Ramazan'ın 22.) günü Suriyeli mültecilere, ikincisini de 4 Temmuz 2014 Cuma (Ramazan'ın 7.) günü bazı mensupları ile dostlarına ikram etti.

YOYAV Kilis Şubesi de 16 Temmuz 2014 Çarşamba (Ramazan'ın 19.) günü Kilis İl Müftülüğüne bağlı Yatılı Bölge Kur'an Kursu öğrencilerine iftar verdi.

30 Haziran 2014 Pazartesi (Ramazan'ın 3.) günü dar gelirli ailelere verilen ilk iftarla 26. hizmet sezonu da noktalanmış oldu.

4 Temmuz 2014 Cuma (Ramazan'ın 7.) günü verilen iftar yemeğine katılanlar arasında Kilis Milletvekili Ahmet Salih Dal, Eski Milletvekillerinden Dr. İ. Ertan Yülek ve Veli Kaya, Vakıflar Genel Müdürlüğü Vakıflar Meclis Üyelerinden Ahmet Kartal, Ahmet Temizkök ve Emekli Üye Turan Kılıç, Rehberlik ve Teftiş Başkanı Mehmet Haltaş, Başmüfettiş Beşir Yılmaz, Ankara Vakıflar Bölge Müdürü Aslan Yıldız, MEB Emekli Müsteşar Yardımcısı Mehmet Temel, Müzeler ve Eski Eserler Emekli Genel Müdür Yardımcısı Ökkeş Dağhoğlu, Prof. Dr. Gürcan Yülek, Prof. Dr. Hanım Halilova, Prof. Dr. Nesimi Yazıcı, Prof. Dr. İbrahim Sarıçam, Prof. Dr. Hayrani Altıntaş, Prof. Dr. Mehmet Özdemir, Prof. Dr. Nusret Çam, TBMM Eski Daire Başkanlarından Fatih Uğurlu, Çıracak Eğitim ve Öğretim Vakfı Başkanı İbrahim Karakoç, Müteşebbis Gelişim Vakfı Başkanı Nurettin Konaklı, Çubuk Dernekler Federasyonu Başkanı Recep Taş, İnsani Değerler Derneği Başkanı Mehmet Bozdemir, Tüm Bağkur Emeklileri Derneği Başkanı Ali Kılıç ve Kilis Yardımlaşma Derneği Başkanı M. Yahya Efe ile çok sayıda iş adamları da vardı.

Bu iftar yemeğinden sonra konuklarına kısa bir selamlama konuşması yapan YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş şunları söyledi:

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

“Davetimize icabet edip iftar sevincini paylaşma nezaketini gösteren saygıdeğer konuklar, değerli dostlar, sevgili kardeşlerim, basınımızın güzide temsilcileri!

Evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennemden kurtuluş olan mübarek Ramazan-ı şerifin üç diliminin ilki olan rahmet diliminin yedinci gününe denk gelen ilk Cuma gününde Vakfımızın çatısı altında düzenlediğimiz iftar sofrasında siz kıymetli konuklarımızı ağırlayarak iftar sevincini paylaşmanın sevinç ve saadeti içinde seçkin heyetinizi sevgi ve saygı ile selamlıyor, şerefli varlığınıza salonumuzu ve soframızı onurlandırmanızdan dolayı hepimize hürmet ve muhabbetlerimizle takdir ve teşekkürlerimizi arz ederek hoş geldiniz diyorum.

Ramazan'ın rahmet diliminde ve ilk Cuma gününde düzenlenen böylesine anlamlı ve önemli bir iftar sofrasında bizleri sizlerle buluşturup sevindiren yüce Rabbimizden, Cennet-i âlada da bir araya getirip sevindirmesi temennisi ile sözlerime başlarken, orucumuzun makbul, dualarımızın müstecab, kulluğumuzun kıvamlı ve dostluğumuzun devamlı olmasını niyaz ediyorum.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftar sevincini, davasına destek veren dostları ve himayesi altındaki dar gelirli kardeşleri ile paylaşmayı güzel bir gelenek haline getiren Vakfımız, bu salonda dört gün önce 50 dar gelirli aile ile iftar sevincini paylaştı. Önümüzdeki haftalarda da

Kilis Milletvekili
Ahmet Salih Dal

50'şer kişiden oluşan beş grupta daha aynı sevinci paylaşacaktır. Bugün de siz muhterem misafirlerini ağırlamanın bahtiyarlığına erdi. Lütfedip davetimize icabet buyurarak bizleri onurlandırdınız ve bu güzel birlikteliği yaşamamıza vesile oldunuz. Allah hepinizden razı olsun. Cümle-nizi cenneti ve cemali ile ödüllendirsin.

Kıymetli konuklar!

Sıyâmı ve kıyamı ile kulluğun kıvâmına ve-

sile olan mübarek Ramazan ayının içerdiği ibadetlerin başında gelen oruçla ilgili sözcüklerden biri de iftar sözcüğüdür. Bu sözcük, gün boyu oruç tutan Müslümanların akşam vakti girip ezan okununca oruçlarını açmak için yenilen veya yedirilen yemek için kullanılan bir sözcüktür.

Yapılan ikramlarla yedirilen yemeklerin en değerlisi ve en anlamlısı olan bu yemek, amaç, ihtiyaç ve sevinç bakımından yenilen ve yedirilen yemeklerin en sevimli ve en değerli olanıdır.

Tabii, yemek yedirip, aç doyurmak, kişinin cennete girmesine vesile olan üç önemli işten biridir. Ancak Allah rızası için

oruç tutan kimseye ikram edilen iftar yemeğinin eciri daha farklı ve faziletlidir. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerifinde: "Aranızda selamı yayın (yani selamlaşın), yemek yedin ve gece insanlar uykuda iken namaz kılın. Selametle Cennete girin." buyurmuştur.

Bu hadîs-i şeriften anlaşılacağı üzere, aç insanlara yemek yedirip karınlarını doyurmak, Cennete girmeye vesile olan üç önemli davranıştan biridir. Bunun için Yunus Emre:

"Çalış, kazan, ye, yedir/Bir gönül ele getir.

Yüz Kâbe'den yeğrekdir/Bir gönül ziyareti." demiştir.

Buna göre oruç tutan bir insana iftar ettirip karnını doyurmanın ecir ve fazileti daha fazladır. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerifinde: "Kim bir oruçluya iftar ettirirse cehennemden kurtulur, günahlarına keffaret olur ve oruçlunun ecrinden bir şey eksilmeksizin kendisine oruç-

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

İftara katılan davetlilerden bir görüntü.

30 Haziran 2014 Pazartesi günü dar gelirli vatandaşlara verilen iftardan bir görüntü.

lunun ecri verilir.” buyurmuştur. Bunu duyan ashâb-ı kiramdan bazıları:

“Ya Resulallah! Bizim hepimiz oruçluya iftar ettirecek bir şeye sahip değiliz.’ dediklerinde: ‘Bir hurma, bir içim su veya süt ile iftar ettirene de aynı sevap verilir.” buyurmuştur.

İftar saatlerinin özellik ve güzelliklerini dile getiren Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) başka bir hadis-i şerifinde de: “Oruçlunun iki sevinci vardır. Biri iftar anındaki sevinç, diğeri de Rabbine kavuştuğu andaki sevinçtir.” buyurmuştur.

Gün boyu oruç tutup akşam vakti girince iftar eden insanın yaşadığı sevinç, başka hiçbir sevinçle kıyaslanamayacak kadar içli, içerikli ve içtenlikli bir sevinçtir. Bu sevincin paylaşılması, onu daha değerli ve anlamlı kılmaktadır. Biz şu anda böyle bir sevinci paylaşmanın doruk noktasına ermiş bulunmaktayız. Soframızı şereflendirerek bu sevinci paylaşmamıza vesile olan siz kıymetli konuklarımıza şükranlarımızı sunuyor, oruçlarımızın makbul ve dualarımızın müstecab

11 Temmuz 2014 Cuma günü dar gelirli vatandaşlara verilen iftardan bir görüntü.

olması dileğiyle hepimizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum.”

Dr. Ateş'ten sonra kısa bir konuşma yapan Kilis Milletvekili Ahmet Salih Dal da örnek çalışmalarında bulunan YOYAV'ın gelenek hâline getirdiği toplu iftar yemeklerinden birinde bulunup iftar sevincini davetlilerle paylaşmaktan duyduğu mutluluğu dile getirdi ve hizmetlerini yakından takip ettiği YOYAV'a takdirlerini ileterek herkese hayırlı Ramazanlar dileğinde bulundu.

YOYAV'ın Yardım Yağmuru

İlgi, destek ve bakıma muhtaç olan dar gelirli ailelerle yoksul yurttaşlara yıllardır yardım elini uzatan YOYAV, yıl içinde yürüttüğü çok ve çeşitli yardım hizmetlerini, Ramazan aylarında yoğunlaştırarak sürdürmektedir.

Önceki Ramazan aylarında olduğu gibi bu Ramazan ayında da önceden tespit ettiği muhtaç insanları gruplar hâlinde Vakfa davet ederek durumlarına göre belirlenen nakdi yardımlarla gıda paketleri, giysi ve hediye çekleri vererek yüzlerini güldürmekte ve zorunlu ihtiyaçlarını gidermeye katkıda bulunmaktadır.

Öte yandan 50'şer kişilik gruplar tertipleyerek iftar yemekleri ikram edip, iftar sevinçlerini paylaşmakta ve evlerine rahat bir şekilde gidip gelmeleri için yol parası ile nakdi yardımlar da yapmaktadır.

Bu hayırlı hizmetleri aksatmadan arttırarak sürdüren YOYAV, fedakâr mensupları ile davasına destek veren hayırsever dostlarının kıymetli katkıları ile gerçekleştirmekte olup, katkıda bulunanlara takdir ve teşekkürlerini iletmekte, yardım alanlara da sağlık ve saadet içinde huzurlu ve mutlu bir Ramazan geçirmeleri dileğinde bulunmaktadır.

Ramazanın bereketi ve dostlarının gayreti ile yardım hareketini yoğunlaştıran YOYAV, varlıklı vatandaşlara şöyle seslenmektedir: Gelin, görün, bir fakirin yüzünü de siz güldürün ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in şu uyarısını sürekli göz önünde bulundurun:

“Kesenin ağzını bağlama, senin rızkın da bağlanır.

İnfak et, sayma, sana da sayı ile verilir.

Malını kilere kapatma, senin rızkın da kapadır.”

Unutmayalım ki, toplum hayatında huzur yolu; malı olanın malından, bilgisi olanın bilgisinden, makamı-mevkii olanın hizmetinden vermesi ile açılır.

Çek yardımı.

Nakit yardımı.

Gıda yardımı.

Nakit yardımı.